

ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 59.

Τόμος. Η'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1855.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΑΙΑΝΩΡΑΚΩΡΥΧΕΙΟΥ.

Η Χαροκόπεια ή της Κάτω Λαγκαδίου

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΡΥΧΕΙΩΝ.

(Συνέχεια της φυλ. 58.)

Γ'. Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἄννα υπερχεώθη νὰ μποστῇ δόλας τῆς προτεραίας τὰς ἀγωνίας· συνησθάνθη δόμως αὐτὰς δὶς ἥττονος ἐντάσεως καὶ, τῇ συμβουλῇ τῆς Λουκίας, ἐμετρίασε τὸν ζῆλόν της κατὰ τὰς ἔργασίμους ὥρας, δόπως μὴ ἐκ τοῦ κόπου καταβληθῇ. Τέλος, μετὰ ἡμέρας δεκαπέντε, ἔλαβε τὸν μισθὸν της, συνιστάμενον εἰς πέντε σελίνια! Τὸ ποσὸν ἣτον ἐλάχιστον· ἀλλ' ἥρκει ἡ μικρὰ αὕτη ποσότης δὶς δὲ προωρίζετο τέλος. Τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἡ Ἄννα ἐσκίρτα απὸ χαρᾶς, ἐερχομένη τοῦ δρυχείου. Ἀφοῦ ἐδώκεν εἰς τὴν προστάτιδά της τὰ χρήματα, δσα τῇ προκατέβαλε, ἔτρεξε, τὴν Ιατρικὴν συνταγὴν κρατοῦσα, εἰς τὴν γείτονα πόλιν, ἀφ' ἣς ἐπέστρεψεν ὑπερήφανος, εὐ-

τυχής, πιστεύουσα, δτι κατέχει τὰ πλούτη τοῦ κόσμου δλοκλήρου· διότι ἐνώπιον αὐτῆς τὰ πλούτη τοῦ κόσμου συνίσταντο εἰς τὰ βάλσαμα καὶ τοὺς εὔεργετικοὺς χυμούς, οἵτινες ἐδύναντο νὰ ἀποδώσωσι τὴν ὑγείαν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς.

Ἡ ζωογονοῦσα αὐτὴν ἐλπὶς δὲν ὑπῆρξεν ἀπατηλή· διὸ Ἰεχρὶ μετ' ὀλίγον ἐπαισθητῶς ἀνεκουφίσθη, καὶ ἔκτοτε ἡ θυγάτηρ του εὗρε τὴν ἀφοσίωσιν, δοσηνὴν ἀπεδείκνυε, κατωτεραν τῆς ἀμοιβῆς, ἢν ἀπ' αὐτῆς ἐλάμβανε.

Μετὰ παρέλεισιν χρόνου τινὸς διαμονῆς ἐν τῷ δρυχείῳ ἡ συνήθεια περήγαγεν ἐπὶ τῆς Ἄννης τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμά της. Άι συγκινήσεις καὶ οἱ τρόμοι αὐτῆς κατεσίγασκαν, καὶ ἐσκέψθη μάλιστα περὶ τῶν μέσων τοῦ νὰ προλαμβάνῃ τὰ μεγαλήτερα ἀτοπήματα τῆς θεσεώς, της, τοῦ νὰ δημιουργήσῃ σχετικήν τινα καὶ ἀνάλογον εὐημερίαν. Τὸ γυναικεῖον ἔνοτικτον τῇ ἐνεποίησεν ἐμπρώτοις τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ προφύλαξθῇ κατὰ τῆς ἀλλοιώσεως, ἢν φέρει εἰς τὸ δέρμα ἡ τῶν ἀνθράκων κόνις· καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα. Ἐνδυμά δομοίον ἐκείνου ὅπερ φέρουσιν οἱ Ἱσαλοί ἔξουσιογούμενοι,

εἰδός σάκκου διπτομένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καταβινοντος μέχρις ἀττραγάλων, ἄνοιγμα ἔχοντος εἰς μόνους τους ὄρθλαιούς καὶ μανίκια λήγοντα εἰς χειρόκτια, ἀτινα ἐκάλυπτον διοκλήρως; τὰς λεπτοφυεῖς χεῖρας τῆς νέκης κόρης, τὴν προεργάλαξην τῆς συναφῆς μὲ τὴν μαύρην αὐτὴν ἀτμοσφαίραν. Φροντὶς τοιαύτη, ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ φόδου τοῦ νὰ μὴν ἀποκτήσῃ τὸ στῆγμα τῆς θέσεώς των, θῆσει πειράζει τοὺς συνεταίρους τῆς Ἀννης, ἐὰν οὐ τοι δεν ἐπληροφοροῦντο περὶ τῆς εὔσεβος αὐτῆς προσποιήσεως ἐνώπιον τοῦ πατρός της. Τὴν ἀφροτανά φέρουσαν τὸ ιδιαιτερὸν ἐνδύματα της, ὅπερ δὲν ἐγέννησεν εἰμὴ ἀστείσμους τινας ἐλαφροτάτους, δλίγον μάλιστα ἐπαναληρύθεντας, διότι παράδοξος τις δεισιδαιμονία, ἐπιδεξίως ἐκμεταλλευθεῖσα παρ' ἕνος ὄρυκτου, κατέστησε μετ' ὀλίγον τὴν "Ἀννην τὸ ἀντικείμενον ιδιαιτέρου σεβστόῳ.

Οἶοι οἱ ἀπειλοῦντες αὐτοὺς κίνδυνοι, δλα τὰ συμβεβηκότα, ὃν πίπτουσι θύματα ἐκτελοῦντες τὰς ἱραγοίς των, εἰσὶν ἐνώπιον τῶν ὄρυκτων ἀποτέλεσμα τῆς ὄργης τῶν πνευμάτων, ὅσα κατοικοῦσι τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ κατέχουσι τοὺς θησαυρούς, οὓς οἱ ἐργάται οὗτοι ἔρχονται νὰ τοῦς διαφύλανεικήσωσι. Τοῦτο ὑπέρχει εἰς τῶν λόγων τῆς ἀμελείας των εἰς λῆψιν προφυλάξεων, διότι τοιαύτας θεωροῦσιν ἀνεπαρκεῖς ἐνώπιον κινδύνων, προερχομένων ἀπὸ ἔχθρων τόσον ισχυρῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώποι εἰσὶν εὐδιάθετοι νὰ ἀποδίδωσιν εἰς ὑπερφυσικὰ ὅντα τὰ αἰσθήματα, ὃν αὐτοὶ οὗτοι εἰσὶ δεκτικοὶ, οἱ σύντροφοι τῆς Ἀννης ἐφαντάσθησαν, ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸν, διὰ τῆς ώραιότητός του, διὰ τῆς ἀγιότητός του λόγου, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτὴν τῶν δαιμόνων καὶ ἐφάνετο φυλάκτων αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ οὐρανοῦ, ἔμελλε καὶ νὰ μαλακύνῃ καὶ νὰ ἐπιβίλῃ συγχρόνως ἐπὶ τῶν κακοποιῶν τούτων πνευμάτων. Ή ιδέα αὐτῇ περιεβάλε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰεχωροῦ τὴν χλαυδία τοῦ ἀγαθοποιοῦ πγενίκατος τοῦ ἀνθρωπωρείου καὶ προσῆλθεν αὐτῇ σεβασμὸν, ὅποιον οὐδεὶς ἀλλος παρ' αὐτὴν ἀπειλάμβανε.

Κατὰ τὰς ὡρὰς τῆς συγκροίσεως παρετήρησαν, ὅτι ή Ἀννα ἐκάθητο ἐκ προτιμήτως εἰς μικρὸν τὸ ἀνεσκαμμένον μέρος, διστάζον πολὺ πρότας ἐσωστάφους ἐπὶ τοίχων θέσεις, ὅπου τιθένται αγριλαμάτα, εἰ καὶ ἡτο πλατύτερον καὶ βρύσερον. Διὰ σιωπηρᾶς διμοφωνίας ὀλοκλήρως τὴν παρετήρησαν τὸ μικρὸν τοῦτο σπήλαιον. Τότε ή Ἀννα, διὰ τῆς παιδικῆς χάριτος τῆς ἥλικίας της, εὐχαριστείτο νὰ πειρικοῦ ἀυτὸν διὰ τῶν στολισμάτων, διὰ τὴν περιέχεν δό τόπος ἐν ὧ ἔγειρη. Συναθροίζουσα ὀλούς τὸν στίλβοντας γαιάνθρωπας, ἐφ' ὧν εὐρίσκοντο κενά ἡ χρυσοειδῆ φυλλίδια, ἀτινα στίλβουσι συνήθως ἐπ' αὐτῶν, τὰ πρωτηρησεν οὔτως ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὑπὸ αὐτῆς καλούμενης σκιάδος τῆς γαράς, ὥστε ἐσχημάτιζον ὅλως ίδιοτροπα. Ἀρχόντα κοσμήματα, στίλβοντα εἰς τὴν λίμνην τοῦ λίχνου. Καὶ ὅτε, κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ

δείπνου ἡ Ἀννα, ὃ πιπουσκ τὸν ἀποκρύπτοντα αὐτὴν σάκκον, ἐφαίνετο τόσον λευκὴ, τόσον ζανθή, κομψὴ καὶ ὥραία ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγοριώπων συντρόφων της, ὅτε ἐκάθητο ὑπὸ τὸν χθυμαλὸν αὐτὸν θόλον, τοῦ ὅποιου τὰ περίχρυσα καὶ ὑπεκύνα φῶτα τὴν περιέστερον ως οὐράνιος στεφάνη, ἐνδυμέτις τις, ὅτι βλέπει, εἰς μυχόν τινα τοῦ μαγικοῦ της πχλατίου, τὴν μικρὰν μάγισσαν Τιτάνην, δεδουσαν προστάγματα εἰς στράτευμα δαιμόνων.

Η ιδιαιτάτη ἐνδύματα, ήν ἔφερε τότε ή Ἀννα, δὲν ἔζηλειφε τὴν ἐντύπωσιν αὐτήν. Αγνοοῦμεν ποιον ὑπῆρχε τὸ ἐπάγγελμα τῆς Λουκίας πρὸ τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Τόρου τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι εἶχεν ἵέναν καθαρωτάτην τῆς θεατρικῆς κομψότητος. Κόπτουσα καὶ βάπτουσα παλαιά καὶ ὥρατα ἐνδύματα, ἀτινα διετήρησεν ἔως τότε ὡς ἀνάμνησιν τοῦ λχμπροῦ καριοῦ τῆς ζωῆς της, ἐκαρνε διὰ τὴν Ἀνναν, ήν προσέλαθεν εἰς ἔξοχον φίλιαν, ἐνδύματα κομψότατα καὶ ζωγραφικῶτατα ἀληθῶς, ἀλλὰ τόσον διάφορα τῶν ἐν τῷ σημερινῷ αἰώνι ἐν χρήσει, ὥστε τὸ πτωχὸν παιδίον οὐδέποτε ηθέλησε νὰ τὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, φόδω μὴ ἐκληφῆ ὡς βιεμή (γύφτισσα). Ἐν τούτοις, μὴ θέλουσα νὰ προσθέλῃ τὴν Λουκίαν, ἡ ναγκάσθη νὰ τὰ φορῇ τούλαχιστον ἐντὸς τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Τὰ τοιαύτα ἐνδύματα, ἀ κατέθετε καθ' ἐσπέρχων εἰς τὴν καλύβην, προεφύλαττον ἀπὸ τῆς καταστρεπτικῆς ἀνθρακοκόνεως τοῦ ὄρυχείου τὰ ἐνδύματα μὲ τὰ ὅποια δ πατήρ της τὴν ἐγνώριζε καὶ μεβ' ὡν παρουσιάζειο εἰς αὐτόν.

Εἶναι τάχα ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δ Φραγκίσκος ἡτο δ ἐργάτης, δστις, τόσον καταλλήλως ἐκμεταλλεύων τὰς πρωλήψεις τῶν συντρόφων του, ἐδημιούργησε καὶ ητράλισεν εἰς τὴν Ἀνναν τὴν φήμην καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἀθρακωρυχείου;

· Οπως μηδὲν διακινδυνεύσῃ τὸ ἔργον του δ Φραγκίσκος δὲν ἐκαυχᾶσθο οὐδὲ εἰς τοὺς ὄρυκτας οὐδὲ εἰς τὴν νέαν κόρην. Εἰσαστος ἐνόμιζεν, δτ' ἐσωθεν τῷ ἐγεννήθη ἡ ἀγαθὴ ιδέα, καὶ ἡ Ἀννα ἐπίστευεν, δτι δρειλειται αὐτὴν εἰς δλον τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς οὐδένα.

Μόνην ἀταμοιβὴν, ἀλλὰ καὶ ἀρκούσαν αὐτῷ, εἶχεν δ Φραγκίσκος τὸ νὰ θεωρῇ τὴν μικρὰν μάγισσαν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου της μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εύτυχης ἀπάρχελητο.

· Εἴπομεν, δτι καὶ ἡ Λουκία αὐτὴν ἐλαθεν ιδιαιτεραν δλως καὶ ζωροτάτην πρὸς τὴν Ἀνναν συμπάθειαν. Ιδού δ ἀδφομή τῆς εὐνοίας, ήση δ θυγάτηρ τοῦ Ἰεχωροῦ ἀπελάμβανε παρ' αὐτῇ.

· Ο Ιάκωβος, καθὼς ὅλα τὰ τέκνα τὰ καταδεδικασμένα εἰς τὴν εγ. τοὺς μεταλλείοις ἐργάσιαν, δεν ελάμβανε μηδεμίαν ἐκπαίδευσιν. Οὐδὲ δη δυστυγία ηνάγκαζε τοὺς γονεῖς του νὰ αφήνωσιν αὐτὸν εἰς ἀμάθειαν, πληγῶνυσαν κατιρίως τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν τῆς Λουκίας, ἀλλὰ δη δυσκολία τῆς εὐρέσεως καριοῦ πρὸς μαθητείαν. "Ο Ιάκωβο; κατέβαινεν εἰς τὸ ἀνθρα-

κωρυχαῖσιν πρὸς τὴς ἀνατολῆς τῆς ἡμέρας, περὶ τὴν
γύντα κατερχαμένην, ἐξήρχετο αὐτῷ θυγάτρων τῆς
πείνης, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου· πῶς λοιπὸν, νὰ τὸν στερήσωσιν δῖς γονεῖς του τῆς ἀνα-
πτύσσεως, ἵς τόσην εἰχε χρείαν τότε; Ἐπρεπεν,
ὅπως ἀποκτήσῃ στοιχειώδεις τινὰς γνώσεις, δι-
δάσκαλος τις νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ὄρυχεῖον
καὶ πρὸς διδασκαλίαν αὐτοῦ νὰ ὠφελήσαι τῆς ὥ-
ρας ἡτις ἀφίνεται ἐλευθέρα εἰς τοὺς ἔργατας καθ'
ἔκαστην. Διδάσκαλος τοιοῦτος ὑπῆρχε δυσσύρε-
τος. Ἡ Ἄννα ἐνόπισεν, διτὶ ἐδύνατο νὰ τὸν ἀνα-
πληρωτῆς, καὶ ἡ χρῆ της ὑπῆρχεν ὑπερβολλούσα,
διότι εἶρεν οὕτω τὸ μέσον ἵνα ἴκανοποιήσῃ τὴν
εὐγάρωγον καρδίαν της ἡτις ἦθελε νὰ ἀποδώσῃ
τῇ Δουκίᾳ ἔκαποντα πλασίονας τὰς ὑπηρεσίας, ὅ-
σας παρὶ αὐτῆς ἔλαβε. Πόσον συνεχάρη ἔχει τότε,
διτὶ ὠφελεῖσθαι τῆς διδασκαλίας, ή δὲ πατήρ
της ἐσπειρεῖ γὰρ τὴ δύση πρὸ τῶν ἡμερῶν τῆς
δυστυχίας! Εἰλέθη ἔττον πᾶς καὶ νεανικόν
— Ἡ καλὴ θέλησις τῆς Ἄννης δὲν ἤκει περὶ ἐ-
πιτυχίαν τοῦ σχεδίου της: ἐπρεπε καὶ δὲ Ἰάκωβος
νὰ προσενεχθῇ· καὶ ὅμως οὗτος ὑπῆρχε περιω-
ρισμένος, ἀπαθής, ὀλόρες ἀνεπίθετος τῆς ἀνα-
γκαίας προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, πρὸς ὠφέλειαν
ἀπὸ διδασκαλίας, οὐδέποτε ὑπερβολικούσσης τὰ τρία
τέταρτα τῆς ὥρας. Οὐδὲν ὅμως παρεῖδεν ἡ γε-
ράδα διδάσκαλος, διότι εἶρεν ἐπὶ τέλους τὸ μέσον
τῆς προσημάσεως τῆς προσοχῆς τοῦ μαθητοῦ της.
Καθὼς ὅλα τὰ τέχνα, οὕτω καὶ δὲ Ἰάκωβος ἡγάπα
ἐμπαθῶς τὰ διηγήματα. Ἡ Ἄννα τῷ ὑπερχέθη,
διτὶ θέλει τῷ διηγεῖσθαι τοιαῦτα, ἐὰν δεικνύῃ ζῆ-
λον πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ τωάντι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
αὐτῆς αἱ πρόδοις αὐτοῦ κατέστησαν ἐπιστήθη-
τεραι. Τὰ διηγήματα ταῦτα, ἀτίνα ἐνίστε ἐφεύ-
ρισκε μόνη ἡ εξήγαγε τῶν χιλίων καὶ μιᾶς κυ-
κτῶς, ὡς ἀκροατὴν εἶχον τὸκατ' ἀρχὰς μόνον τὸν
Ἰάκωβον, μετ' ὀλίγον ὅμως οἱ γείτονες του προ-
σῆλθον καὶ βαθμηδόν εἰλυσαν τὴν προσοχὴν τῆς
συναναστροφῆς ὀλοκλήρου. Ἀμαὶ δὲ Ἄννα ἤρχε-
ται διηγήσεις της, ὅλος ὁ κόσμος ἐστίγμα καὶ ἐπὶ
δέκα ἡ δεκαπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ νέα Σεχε-
ρᾶδα ἐπεδεικνυειν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ πα-
ραδόξου ἀκροατηρίου της, ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς
Ἀνατολῆς. Ἡ εὐχαριστησίς, ἡ ἐκ τῶν διηγημάτων
τοῦ τῶν προερχομένη, ηὔποτε τὴν εὑμένειαν, ἵς ἀν-
τικείμενον ὑπῆρχεν ἡ ἀξιέραστος διηγήτρια. Εἴ-
καστος ἐσκέπτετο τὶ νὰ τῇ προσφέρῃ πρὸς ἀ-
μοιβὴν τῆς ἡδονῆς, διτὶ προεξένει. Εκτὸς τῶν
ἀνθέων, ἀτίνα διετήρουν τὸν Ἰάκωρα εἰς τὴν ἀπάτην
πεσοῦ τῆς φύσεως τῶν ἔργων τῆς θυγατρός του,
τὴν ὑπερχέσουν γὰρ δέχηται καὶ μικρὰ δῶρα, ἀτίνα,
ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἀντὸνήρχον, διέχυνον ἐν τούτοις
ἄνεσίν τινα εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Συνίσταντο
δὲ τὰ δῶρα αὐτὰ συνήθως εἰς φιάλην καλοῦ γά-
λακτοῦ, εἰς κάνιστρον ὠδῶν, εἰς σάκκον γεωμή-
λων, διπωρικῶν τινῶν τῆς ὥρας καὶ ἀπείρων ἄλλων
μικρουργημάτων, εἰς τὰ ἀποικία νέαν προσέθετεν
αξίαν ἡ στέρησις, διτὶ ὑπέρφερον ἀπὸ μακροῦ χρόνου

δὲ πατήρ ταῦτα τέκνα. Ἐννοεῖται δὲ ἀφ' ἐκεί-
τοῦ, διτὶ ὁ μᾶλλον διακριτικός, ἀλλὰ καὶ ὁ γεν-
ναιοφρονέστερος τῶν διωρητῶν ἡτο πάντοτε δέρ-
γάτης Φραγκίσκος. τὸ πόδι νεμοτεῖλος δὲ τοῦ

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν περιωρίσθη μέχρι τοῦτο. Τῇ φροντίδι καὶ τῇ μεσολαβήσει τῆς γυναικός του Τόμου ἡ Ἰωάννα ἐγένετο ῥάπτρια καὶ πλύστρια τοῦ χωρίου ὀλοκλήρου. Ἀπὸ τῆς ὥρας ταῦτης μετὰ κόπου ἐπήρκει εἰς τὴν ἔργασιαν τὴν προσφερομέ-
νην αὐτῆς, διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ δρύκται τὴν Κυ-
ριακὴν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπιδεικνύσωσι πολυτέλειαν
περὶ τὰς θύρας· οὕτω φέρουσι λαμποδέτας κολλα-
ρισμένος, καὶ περιχειρίδας μάλιστα, αἱ δὲ γυ-
ναικες ἀναπτύσσουσι καὶ τινα φιλαρέσκειαν εἰς
τὴν ἐνδυμασίαν τῶν. Ἀλλ' ἡ ἐπομένη περίστασις
μόνη συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς εἰχαγωγῆς τῆς
οἰκογενείας τοῦ Ἰάκωρος ἀπὸ τῆς πτωχείας, εἰς δι-
ετέλεια στενάζουσα. Εἰς τῶν περιεργῶν, οἵτινες
ἐνίστε ἐπισκέπτονται τὰ ἀνθεκτωρυχεῖα, ἐκπλα-
γεῖς, διτὶ εὖρεν ἐν αὐτῷ παιδίον ὡς τὴν Ἄνναν,
καὶ μέγα ἐνδιαφέρον λαβὼν ἵξε δύσων περὶ αὐτοῦ
τῷ εἰπεῖν ὁ Φραγκίσκος, ἀφησε σημαντικὴν τινὰ
ποστήτια εἰς τὸν πληρωτὴν τῶν ἔργων, πα-
ρακαλέσσεις αὐτὸν νὰ τὴν καταβάλῃ βαθυτὸν
καὶ κατ' ὀλίγον, ὑπὸ πρόφασιν δώρου ἡ αὐξήσεως
μισθοῦ, εἰς τὴν μικρὰν ἀνθρακορόδρομον, διτὶς, μὲ-
λλην τὴν μυστικότητα, διτὶς τῇ ἐσύστησαν νὰ φυλάξῃ
πρὸς τοὺς συντρόφους της, οὐδεμίαγ συνέλλαξε περὶ
τοῦ ἀληθοῦς μπόνοιαν.

— Η καταστασίς, εἰς διτὶ εὑρίσκετο ἡδη ὁ Ἰάκωρος,
παραβαλλομένη πρὸς τὴν προγενεστέραν, ἐδύνατο
βεβαίως νὰ ἐκληρθῇ διτὶς ἀνάπτασις καὶ εὐτυχία
μεγάλη. Πολάκις δὲ Ἰατρὸς τὸν ἐπεσκέψθη καὶ δὲ
τοῖς αὐτοῦ θύελεν εἰσθῆσι συμπληρωμένη ἐντελῶς,
ἐὰν αἱ κνημαὶ του δὲν διετήρουν ἀδυναμίαν, μὴ
ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ προβείνῃ εἰμὴ δίλγα μό-
νον βήματα ἔμμας διεσκεδασθῇ ἡ ἀθυμία, εἰς
διτὶς ἀσθένεια του τὸν ἰδίθιζε, ἔμμα τὸ πνεῦμα
του ἀνέλαβε τὴν λάχψιν του, ἤρχισεν ἀνησυχῶν
διὰ τὴν Ἄνναν.

— Πτωχὸν νεαρὸν φυτὸν! ἐστερημένον ἀέρος; καὶ
φωτὸς κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του, πῶς ἐδύνατο
νὰ μὴ θυσιασθῇ; Κατέστη ισχὺν καὶ τὰ χρώματα
τοῦ δέρματος αὐτῆς ἐξηλείφθησαν, διότι ἔργασία,
ἐξαντλοῦσα οὐχὶ δὲ ἐξασκοῦσα τὰς δυνάμεις της,
κατέστρεψε τὸ σῶμά της.

— Ἀνησυχῶ διὰ τὴν ἀδελφήν σου, εἰπεῖν δὲ Ἰάκωρος
τῇ Ἰωάννᾳ. Οσάκις τὴν ἐρωτῶ περὶ τῆς ἔργων τῆς
της μοὶ ἀπαντᾷ πάντοτε δυσκόλως καὶ ζητεῖ νὰ
μετριάζῃ τὴν συνδιάλεξιν. Εἰμὶ βέβαιος, διτὶ, τὴ
ἐπιθυμία του νὰ μὲ βοηθήσῃ ὡθουμένη, ἀνέλαβεν
ἔργασίαν πολλῷ ἀνωτέρων τῶν δυνάμεων της.
Ἴδε τὸν κηπουρόδρομον, παρ' ἧς ἐργάζεται, καὶ εἰπέτη
νὰ βαρύνῃ δίλγωτερον τὴν ἀδελφήν σου. Ἀδιάφο-
ρον, εὖρεν δὲ μισθός αὐτῆς ἐλαττωθῆ, Ἐπειδὴ δὲ
τὸ δίγαπτον μικρόν μου δὲν σκέπτεται, εἰμὴ περὶ
τῶν ἐνδιαφερόντων μοι, βεβαίως θέλει ὑπακούσει

εἰς τὴν διαταγὴν αὐτῆν. Ἐνέργησον τὰ δέοντα χωρὶς φὰ τὴν εἰδοποίησην.

Πάτερες τοῦ χωρίου τῶν δρύκτων ὑπῆρχον πλεῖστοι κακοί. Εἴπομεν ξῆδη, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσι δλῶς ἴδαιτέραν δρεῖν. διὰ τὰ ἄνθη. Κατὰ τὰς ἑρτασίμους ἡμέρας βλέπει τις αὐτοὺς χωρίζοντας χαριέντως ἀνθοδέσμας, ἐκ τῶν κήπων των προερχομένας. Ή Ἰωάννα ἐπίστευε πάντοτε, διτὶ ή ἀδελφὴ τῆς εἰργάζετο ὑπὸ τὴν δόηγίαν κηπουροῦ, ἐπιτετραμμένης τὴν καλλιέργειαν πρασιᾶς, εἰς ἣν πιθανῶς δὲν ἥδυναντο νὰ ἐργάζωνται οἱ κάτοχοι αὐτῆς. Ἀγνοοῦσα ποῦ νὰ εῦρῃ τὴν κηπουρὸν αὐτὴν συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀνὰ τὴν γυναικα τοῦ Τόμου.

— Τὶ θέλετε νὰ εἴπητε, Κυρία; τῇ ἀπεκρίθη αὐτη. Ἔκαστος ἡμῶν μόνος καλλιεργεῖ τὸν κῆπον του καὶ οὐδένα λαμβάνομεν εἰς συνδρο μὴν ἡμῶν.

— Ἐν τούτοις, Κυρία μου, η ἀδελφὴ μου ἀπὸ ἐννέα μηνῶν ἐργάζεται εἰς τὸ χωρίον σας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν κηπουροῦ. βοηθούμενης παρ' αὐτῆς

— Ά!.. ά!.. ἐνθυμοῦμαι, τωράντι, διτὶ ή Ἄννα μὲ προειδοποίησε περὶ τούτου... Δυνατὸν καὶ τοῦτο... ά; ἵδωμεν... ἐδώ πλησίον... ίσως... Φοβοῦμαι δύμας μὴν ἀπολέσοντε πολὺν χρόνον ἐκζητοῦντες τὴν κηπουρόν... Ἐρωτήσατε δύμας καλλιον τὴν ἀδελφὴν σας αὐτὴν, ἵνα σᾶς εἴπῃ τὸ ὄνομα ἐκείνης περὶ ής μοὶ δημιεῖτε' ἐγὼ τὸ ἄφ' ἔχωτὴν δὲν τὴν γυνωρίω.

— Θιέ μου! τὶ σημαί·ει, Κυρία μου, τὸ μυστηριώδες αὐτὸν ὄφος σας, εἶπεν η Ἰωάννα, ἐκπληγήσα ὑπὸ τῆς δυσκολίας δι' ής τῇ δωμάτει η Λουκία' ἐάν τις σᾶς ἀκούσῃ πιστεύει, διτὶ ή ἀδελφὴ μου μᾶς ἡπάτησε!

— Κόρη μου! ἐν μόνον νὰ σοὶ βεβαιώσω δύναμι, διτὶ ή Ἄννα εἶναι ἐξαίρετος νέα, ἀπίστευτα ὑπὲρ τοῦ πατρός της πραξασ καὶ τὴν δοπίαν δλος δ ἐνταῦθα κόσμος ἐξίσου καὶ σέβεται καὶ φιλά.

Η Ἰωάννα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληττομένη διὰ τὴν ἐπιφύλαξιν αὐτὴν, ἐπολυπλασίασε τὰς ἐρωτήσεις της καὶ η παραταθεῖσα περιφύλαξις τῆς ἐμπιστευτικῆς τῆς Ἰωάννας δὲν ἥδυνόθη νὰ ὑπερικήσῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτῆν. Η Λουκία ἀνεκάλυψε τὰ πάντα.

Η ἐκπληξίς καὶ η συγκίνησις τῆς Ἰωάννας ὑπῆρξαν ἀπεριγραπτοι. Δὲν ἐννοει πῶς, τέκνον ἀνατραφὲν διὰ τόσης λεπτότητος καὶ μακρὰν παντὸς κινδύνου, ἐδύνατο νὰ εῦρῃ τόσην δύναμιν καὶ τόσον θάρρος. Ἀνυπομονοῦσα νὰ ἐπανέδη αὐτὴν, νὰ τὴν ἐπερωτήσῃ καὶ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν της, η Ἰωάννα ταχὺ διευθύνθη πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ δρυχείου. Τότε ἀνέβαινον οἱ ἐργάται. Η νέα κόρη, τρέμουσα ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἀβύσσου, ὑφηνεὶ εἰργάζετο η Ἄννα καὶ ὑπεράνω τῆς δοπίας ἐκρέματο, τὴν εἶδε μακρὰν ἐξερχομένην τοῦ κανίστρου, χαριέντως τινάσσουσαν τὴν κόρην, ήτις ἐκάλυπτε τὸν ἐπενδύτην της, ἀπεκδυομένην, λαμβάνουσαν αὐτὸν ὑπὸ μάλην καὶ διευθυνομένην πρὸς

τὸ χωρίον τῶν δρύκτων. Η Ἰωάννα, δλως δαχρύουσα, ἔτρεξε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀδελφῆς της, κράζουσα.

— Καῦμένη μου Ἀννα! ἀγαπητή μου φίλη! ποίαν διέρχεσαι ζωὴν ἀπὸ ἐννέα μηνῶν Ὡ! δίκαιον ἔχεις δ πατήρ μου προτιμῶν σε ἀντ' ἐμοῦ. Οσας καὶ ἀν κατέβαλον φροντίδας ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γεννήσεως μου ἀντιζυγίουσι πρὸς μίαν καὶ ἡμέραν ἐξ ἐκείνων, διας ὑπὲρ αὐτοῦ διηλθες ἐντὸς τῆς φρικώδους ταύτης ὁβύσσου;

— Η Ἄννα, ἐμβρόντητος καὶ τεταργμένη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνειαν τῆς ἀδελφῆς της, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλοι, ειμὴ πῶς νὰ τῇ επιβάλῃ σιωπήν.

— Σιωπησον! σιωπησον! ἔλεγε φευ ηγγίζον εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀμοιβῆς δλων τῶν κόπων μου δ πατήρ μου ἡτο σχεδόν ιατρευμένος ἐάν μὲ προδώσης, Ἰωάννα μου, θέλει μοὶ ἀπαγορεύσει τὴν ἐξακολούθουσιν τῆς ἐργασίας μου, καὶ, στερούμενος τῶν βοηθημάτων δσα ἀπ' αὐτῆς ἀντλει, θέλει ἐπανέλθεις εἰς τὴν κατάστασιν, ἀφ' ής ἐδυνάθην νὰ τὸν ἐξάξῃ! Φύλαξον τὸ μυστικὸν, καλή μου Ἰωάννα! φύλαξον τὸ μυστικὸν, τὰν μὲ ἀγαπᾶς.

— Άλλα ἀποθηκεις βεβαίως ἐξακολουθοῦσα ἐπάγγελμα τοιούτον. Επειδὴ ξῆδη ἔχω γυναικεῖς ἐργα, εἰς δὲ μόλις ἐπαρκῶ, διατί δὲν μὲ βοηθεῖς ἀντὶ τοῦ νὰ ἐκθέτῃς τὴν ζωὴν σου εἰς κινδύνον ἀδιάκοπον;

— Αϊ! καὶ η ἐργασία αὐτη, ήν θέλεις νὰ καταστήσῃς τὸν μόνον πόδον ἡμῶν, ἀπὸ τῶν συντρόφων μου σοὶ δίδεται. Εὖν δὲν ἐθεώρουν ἔαυτοὺς ὑποχρέους πρὸς ἐμὲ δειγμάτων εὑμενίας, τὰν ἐπαυον παρέχουσα τῇ Λουκίᾳ μικράν τινα ὑπηρεσίαν, εἰς ήν τόσην ἀποδίδει αξίειν, οὐδὲ αὐτη οὐδὲ ἐκεῖνοι είχον λόγον τινὰ προτιμήσεως σοῦ ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐργατῶν.

— Δοκίμασον δι' ὀλίγας ἡμέρας...

— Καὶ μήπως δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω κατὰ θέλησιν τὴν ἐργασίαν μου ἐν τῷ ἀνθρακορυχείῳ, ἀπαξί ἀφήσοσα αὐτὴν; Ίσως εἶναι δεισιδαίμων η σκέψις μου, ἀλλ' η παραίτησις η ἀκουσία ἐργασίας, εἰς τοὺς καρποὺς τῆς δοπίας δρεῖλω τὴν ίασιν τοῦ πατρός μου, εἶναι ἀχριστία πρὸς τὸν θεόν, ήτις θέλει μοὶ προξενήσει δυστυχήματα. Τρόμεις ον, Ιωάννα! μετ' ὀλίγον, καθὼς μοὶ φάίνεται, καὶ ἀκούσα θέλω παραίτησει τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, τὴν τρομάζουσάν σε. Εἰς ἐργάτης, δλίγον πρὸς ἐμοῦ καταβάς εἰς τὸ ἀνθρακωρυχείον, ὄνομαζόμενος μὲν παρ' δλων Φραγκίσκος ἄλλα κρύπτων ἀληθῶς τὰς γυνώσις καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν εὑγενοῦς ὑπὸ μετριόφρονανδυμασίαν, δὲν πάνει κραυγάζων, διτὶ εἶναι βάρβαρον τὸ ἀφήνειν τὰς γυναικεῖς νὰ ἐργάζωνται ἐντὸς τῶν ὄρυχείων. Θέλει νὰ μᾶς ἀποκλείσῃ, καὶ διῆσχυρίζεται, διτὶ πρὸ τριῶν μηνῶν θέλει κατορθώσει τὴν παραδοχὴν τοῦ μέτρου αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἀφούσον με λοιπὸν μέχρι τῆς ὥρας ταύτης νὰ πραγματοποιῶ τὴν ἀπόφασιν, θίν διοραγὸς φάίνεται εὐλογησας.

— Η Ἰωάννα μετὰ κόπου ἐνέδωκε ἄλλα διὰ θω-

πευμάτων, ικεσιῶν καὶ δικρύων προσέτι, ἡ Ἀννα κατώρθωσε νὰ λάβῃ περ' αὐτῆς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ φυλάξῃ σιαπήν. Συνεφωνήθη μόνον, ὅπως ἡ μικρὰ ἀνθρακοφόρος, μὲν σημὲν ἐλάττωσιν διασθῆται, μὲν σημὲν ἐργάζεται διηγώτερον, ὅπως ἀνακουφίζεται τῶν κόπων καὶ νὰ συμμορφωθῇ οὕτω, τούλαχιστον ὡς πρὸς τοῦτο, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός τῆς.

‘Η φήμη περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοῦ ἀνθρακωρυχείου διεδόθη τῷντοι ὑπὸ τοῦ μυστηριῶδους Φραγκίσκου· καιρὸς πλέον νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ήμῶν καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ.

(ἀκολουθέτι).

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΓΓΧΑΡ.

(Ἐκ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ Τόπου,
ἐπιφυλλίς Λουδοβίκου Λουρίου).

Α'

Ο Ιούλιος Εγγχάρ (Julius Egghard) μόλις φέρει ήλικίαν εἴκοσιν ἔτῶν. Ότε κατὰ πρώτον σίδον αὐτὸν, κατὰ τὸ τελευταῖον θέρος, ἐνδύμισα, διε βλέπει πατέριον περίφοβον, συνεσταλμένον, περιβελτημένον θελκτικήν τινα αἰδὼ, μαρτυροῦσαν μετριοφρόσύνης ταραχήν.

Εὐρισκόμην ἐν τινι ξενοδοχείῳ τῆς Λιέζ, ξενοδοχείῳ πολυτελεστάτῳ, ἐν τῷ ὅποιῳ πίνει τις τὸν ἔριστον Καμπάνειον οἶνον, εἰ καὶ εἰς σμικρίστην ποστήτηα διότι τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ποτὸν ἐν τοῖς ξενοδοχείοις τοῦ Βελγίου ἀποκτᾶ μέγα καὶ διυσεράπευτον τοῖς προστυχοῦσι ἐλάττωμα, τὴν ὑπερογκον τιμήν.

Τῇ δεκάτῃ ὥρᾳ τῆς ἑσπέρας, ἑσπέρας μεγαλοπρεποῦς, ἀπομιμουμένης θαυματίως ὠραίαν Ἰταλίκην ἑσπέραν, τέσσαρες Παρασινοὶ διαβάται, εἰς ἀσματουργὸς, εἰς δημοσιογράφος, εἰς συγγραφεὺς καὶ εἰς δραματικὸς ποιητὴς, ἐκάθηντο περὶ ὠραίων τράπεζῶν ἐν τινι μικρῷ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου. Ἐπὶ τοῦ διηνθισμένου καλύμματος τῆς τραπέζης ὑπῆρχον παντοειδὴ ὠραία πράγματα, καὶ δι κύριος τοῦ οἴκου προσήνεγκεν ήμῶν αὐτοπροσώπως καὶ δι' ὅλης τῆς ἐπισημότητος δι, τι ἄριστον καὶ ἐκλεκτὸν εἶχε παρ' ἔστι. Ο ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ ἀνεμιμήσκενον ὑπηρεσίας τινὸς ἴγενομένης αὐτῷ καὶ ὑπερχέου οὐμᾶς ἐξαγοράζων τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ ἐλάχιστον μέρος. Τὸ ἐπίδειπνον ημῶν ἦτον ἔσπειρτη, θιν ἡ καρδία προσήνεγκεν εἰς τὸν στόμαχον διὰ μεγάλης χάριτος, δρέζεως καὶ πνεύματος. Διότι, δοσάκις οἱ Βέλγαι ξενοδόχοι τοικύτην τινὰ ἐπίδειξιν ἀποφασίσωσι, ὧδησι τὴν ἀμοιβὴν μέχρι τῆς ἀσωτείας. Ει πεποιθήσει δυνάμεια εἰ-

πεῖν, δι τοῦ οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τοὺς Γάλλους ξενοδόχους.

Κατὰ τὸ ἐπιφόρημα — καὶ ὅποιον ἐπιφόρημα! ἔμπλεων τῶν καρπῶν πάσῃς εὐτυχοῦς χώρας, τῶν ἡδέων φαγητῶν παντὸς πλουσίου τόπου, τῶν ποτῶν παντὸς μακροβίου λχοῦ, τῶν σιγάρων πάσης ἀρρώματικῆς Ἀβάνας — κατὰ τὸ ἐπιφόρημα, ἡκούσαμεν ἦχον κυμβάλου, ἀλλὰ κυμβάλου μὴ θορυβοῦντος: τὸ κύμβαλον τοῦτο ἐξέπεμπεν ἀπλῶς μελωδίαν καὶ ποιητικόν. Εἰς ἐξ ήμῶν, δραματικὸς ποιητὴς, ἀκούων, ἥρχισε, λέγων: — Ἰδού κύμβαλον ἐμπνεύσεως! ἀληθῶς; ἐρωτοπλοεῖ!

Καὶ ἀληθῶς τὸ κύμβαλον τοῦτο ἡγάπα ὥλιβερῶς ἵσω; ἀλλὰ τοιαύτη μουσικὴ δὲν ἐστερεῖτο θελγήτρων· ἡ γλυκεία αὖτη μουσικὴ τοῦ δυστυχοῦς ἔρωτος ἐδείκνυτο μειδιῶσα ήμῶν, οἵονει ζηλοῦσα τὴν παρέμβασιν αὐτῆς εἰς τὴν εὐθυμίαν ήμῶν. Μηκρόθεν ἔχειρορχοτήσαμεν, διά τινος εὐαισθητίας τὸ ποτήριον ἐν τῇ δεξιᾷ κρατοῦντες, τὸν ἀόρτον ἀριστοτέχνην, δοτικήν ήξου τὴν μέθην ήμῶν στεφάνου δόδων καὶ λάσμων μελωδικῶν.

Ο μυστηριώδης οὗτος στέφανος συνετάραξεν δλῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ φίλου ήμῶν ἀσματοποιοῦ. Μή ἔκκενων τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ποτήριον, δ χαρίης συνδαιτήμων ήμῶν παρήγησεν αὐτὸ θλιβερός ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐπανέλαβεν διμως ἀκολούθως αὐτὸ διὰ χειρὸς τρεμούσης, τὸ ἱγγισεν εἰς τὰ χείλη καὶ δι οἶνος, διν κατέπινεν, ἀνεμίγη δακρύω.

— Δυστυχῆ! ανεφώνησεν δημοσιογράφος· Ὁδωρ ἐν τῷ οἴνῳ σου χύνεις!

— Συγχώροσόν μοι! ἀπεκρίθη δ ασματοποιός . . . Διέκρινα ἐν τῇ κύλικί μου γυναικα, θιν ἀγαπῶ, ἀλλ ἡτις δὲν μὲ ἀγαπᾷ . . .

— Πίνε! Πίνε αἰώνιας!

— ‘Οχι! όχι! . . . Ἰδού ἀνεφάνη ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος ταύτης . . . μένει! ἵσως πνιγῇ!

Η ζηλοτυπία καθίστα αὐτὸν ἄγριον· ἐμειδία ἐπὶ τὴν ἰδίαν μοχθηρίαν. Εὐτυχὴς διμως ὑπῆρξεν ἡ πνιγομένη γυνή· δραματικὸς ποιητὴς, δραξάμενος τῆς κύλικος τοῦ περ' αὐτῷ καθημένου, ἐκνωσεν αὐτὴν ἐν ἐνὶ μορφοσμῷ καὶ εἰπεν εἰς τὸν ἕρωτῶντα ασματογράφον:

— Μετ' ὀλίγον θελεις μὲ εὐχαριστήσει . . . Εσωσα τὴν ἔρωμένην σου!

Τὸ κύμβαλον ἔξηκολούθει τὸν μικρὸν αἰσθητικὸν κῶμδον του.

— Τις δέμπων ήμῶν τὰς ὠραίας ταύτας μελωδίας, ἀντὶ ἐπιδείπνων ἀσμάτων; ἥρωτησα τὸν κύριον τοῦ ξενοδοχείου. Μή ἐν τῇ οἰκίᾳ σου παραμένη ἡ θαυματία φίλη μου, ή Κυρία Πλέγελ;

— Ούχι! Κύριε, ή Κ. Πλέγελ δὲν είναι ἐν Διέζ. Εἰσέτι δὲν ἥλθεν ἐνταῦθα κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Άλλὰ κατὰ περίεργον σύμπτωσιν τὸ κύμβαλον, διπερ ἀκούετε, εὔηται ἀκριβῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ, θιν συνήθως λαμβάνει ή Κ. Πλέγελ, καταλύσα περ' ἐμοῖ.

— Εννοῶ . . . ἀπέμεινε τι τῆς μεγάλης τεχνίτιδος ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἐν τοῖς σκλάγχοις τοῦ